

gué cap vergonya d'anar "amb els papers" a demanar ajuda al Josep Estrada i Garriga, perquè ell no sabia com ho tenia de fer per portar els comptes de la secció que presidia, per tal de que fossin *clars i nets*. No cal dir que la col·laboració va ser total.

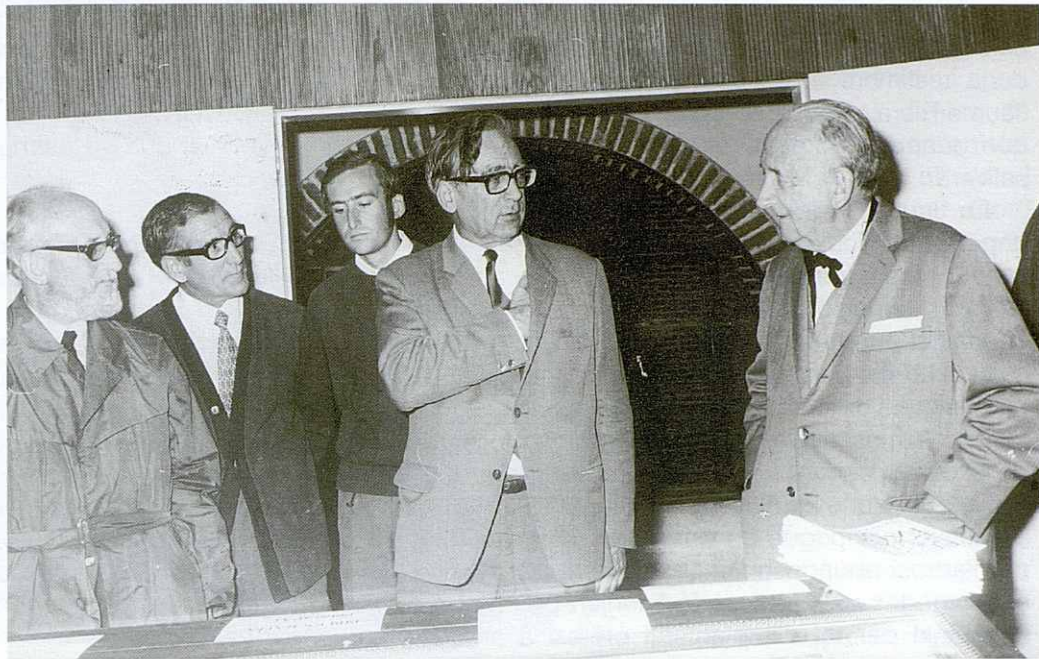
Un cas interessant –m'ho va explicar a mi personalment– va ser el del Butlletí. En va parlar amb en Salvador Llobet i Reverter. Tots sabem que, el Dr. Llobet era un home d'un caràcter fort. Dominant. Aquest li va dir: "Vull veure els originals per tal de corregir-los"... ultra el descans que això representava per en Quintana, a veure qui era el valent que li deia que no al Mestre.

El Josep Quintana des de la Junta de l'Agrupació, va col·laborar a les Festes de Renovació de la Flama de la Llengua a Montserrat –a partir del 1968. Durant molts anys va ser l'encarregat de les Festes de Sant Joan que es portava la Flama del Canigó. I els anys 70 va ser membre destacat de la Comissió Fabra, entitat que coordinava les Entitats Culturals de Granollers.

El Pessebre que per les festes Nadalenques a partir del 1965 l'Agrupació pujava al Tagamanent, va ser una de les activitats en la que en Josep hi participava activament.

Anava passant el temps i fins a cert punt, la pressió provenint dels estaments oficials si bé seguia puntualment, sembla que havia cedit empenta. I així, si bé la idea d'agrupar sota la tutela d'una direcció general (supervisió) on hi haguessin les Entitats esportives i Culturals dels primers moments (1940) –la Secció d'Atletisme va passar al Frente de Juventudes, l'Orfeó Granollerí va desaparèixer, etc. etc.– es podia plantejar el canvi de Junta, portant-ho amb cautela i agafant-los desprevinguts...

En Quintana i els "barons", –gent gran que ho havien viscut– tenien present les agressions rebudes durant la presidència de l'Antoni Jonch i Cuspinera (1944-1957) on servint-se d'un tal Novalon van accedir al local de l'Agrupació al carrer Joan Prim (llavors Generalísimo, 79), destruint arxius, malmetent mobiliari i apropiant-se de material d'esquí i acampada. Van pintar dins del local, la paraula LIBERADOS!.

En Josep Quintana, segon a l'esquerra, a l'acte de inauguració de l'Exposició-Homenatge a Pau Vila (6 de novembre de 1971). Foto J. Mas

Uns esquís, o el que quedava d'ells, van ser trobats per terra al carrer del Sol.

Segons consta en la memòria de companys de Junta amb en Quintana, a la tardor de l'any 1967 es va produir una crisi, Junta-Presidència, degut a la qual va dimitir tota la Junta en bloc. El President va quedar sol.

El seny, però, va imperar i les aigües van quedar calmades.

En Quintana va seguir treballant activament. A finals de l'any 1973 es va provocar una altra situació semblant a l'anterior i aquesta vegada el plantejament va ser diferent. Fins al 3 de juliol del 1974 que es va celebrar una Assemblea Extraordinària, es va anar treballant per preparar el canvi, i d'aquella Assemblea en va sortir nomenada una nova Junta que va presidir en Francesc Sastre i Pascual.

Durant la Presidència d'en Sastre, en Quintana va col·laborar activament arribant a Sots-President el 27 de juny de 1979.

Abans però, el 1978, es celebrà el Cinquantè Aniversari de l'Agrupació en la que en Quintana, va participar activament en la seva organització

El 1982 en Francesc Sastre i Pascual va ser substituït per l'Alfons Garcia i Rojas circumstància que va aprofitar en Quintana per passar la torxa a altres entusiastes de l'Entitat.

El mateix 1982 li fou concedida la Placa d'Honor de l'Agrupació.

El 26 d'abril del 1997 havia rebut la insígnia plantejada.

I l'any 1999 –el del seu traspàs– va ser distingit amb la insígnia daurada.

L'òbit va tenir ocasió el 4 de desembre del 1999.

